

Bruksela, 12 listopada 2025 r.
(OR. en)

15196/25

JAI 1640
MIGR 413
FRONT 266
RELEX 1441
ASILE 101

PISMO PRZEWODNIE

Od: Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)

Data otrzymania: 11 listopada 2025 r.

Do: Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej

Nr dok. Kom.: COM(2025) 795 final

Dotyczy: KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY Europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji (2025)

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2025) 795 final.

Załącznik: COM(2025) 795 final

Bruksela, dnia 11.11.2025 r.
COM(2025) 795 final

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**Europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji
(2025)**

KOMUNIKAT KOMISJI DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

Europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji (2025)

I. Wprowadzenie

Europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji („sprawozdanie”) stanowi kluczowy rezultat paktu o migracji i azylu („pakt”), który zapewnia strategiczny obraz sytuacji w tej dziedzinie. Przeanalizowano w nim sytuację w zakresie azylu, migracji i przyjmowania w Unii i w państwach członkowskich w ciągu ostatnich 12 miesięcy oraz przedstawiono prognozy tendencji migracyjnych na nadchodzący rok¹.

Pakt stanowił ważny cel pośredni w opracowywaniu kompleksowego podejścia do migracji, azylu, zarządzania granicami i integracji. Ma on na celu zarządzanie migracją w perspektywie długoterminowej, zapewniając państwom członkowskim elastyczność w skutecznym i sprawiedliwym reagowaniu na konkretne wyzwania, z którymi się mierzą. Mocną stroną paktu jest **równowaga między zasadami solidarności a sprawiedliwym podziałem odpowiedzialności** między państwami członkowskimi. W tym celu w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją² – jednym z aktów ustawodawczych składających się na pakt – wprowadzono obowiązkowy, elastyczny i oparty na potrzebach mechanizm solidarności. Funkcjonowanie tego mechanizmu opiera się na ocenie sytuacji azylowej i migracyjnej w Unii przedstawionej w sprawozdaniu, które stanowi część **rocznego cyklu zarządzania migracją** („cykl”).

Komisja rozpoczęła pierwszy cykl wraz z przyjęciem niniejszego sprawozdania, które obejmuje również aktualizację poczynionych postępów i wyzwań w zakresie wdrażania paktu³. Komisja ma również wykorzystać obraz sytuacji przedstawiony w niniejszym sprawozdaniu do przyjęcia **decyzji wykonawczej Komisji**⁴ („decyzja”) określającej, które państwa członkowskie znajdują się pod presją migracyjną, są narażone na ryzyko presji migracyjnej lub stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1351.

¹ Art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (Dz.U. L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją.

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Stan wdrażania paktu o migracji i azylu, COM(2025) 319 final ([EUR-Lex - 52025DC0319 - PL - EUR-Lex](#)).

⁴ Art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją.

Sprawozdaniu i decyzji towarzyszy **wniosek Komisji dotyczący decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej roczną pulę solidarnościową**⁵ w celu zaspokojenia potrzeb solidarnościowych państw członkowskich, które znajdują się pod presją w nadchodzącym roku. Równolegle kontynuowane są prace nad wdrożeniem wszystkich elementów paktu, aby zapewnić skuteczny europejski system solidarności i odpowiedzialności za zarządzanie azylem i migracją w sprawiedliwy, zdecydowany i skuteczny sposób.

II. Realizacja paktu: równowaga między odpowiedzialnością a solidarnością

Państwa członkowskie czynią postępy w przygotowaniach do wdrożenia reform w ramach paktu oraz do wypełnienia nowych zobowiązań w zakresie solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności.

W obszarze **odpowiedzialności** główne nowe elementy paktu dotyczą tworzenia skuteczniejszych, bardziej stanowczych i sprawiedliwych procedur, które doprowadzą do usprawnienia i zwiększenia skuteczności systemów azylowych i migracyjnych, przy mniejszych obciążeniach administracyjnych dla państw członkowskich, szybszym rozpatrywaniu wniosków, odpowiednim wsparciu dla migrantów i wysokiej jakości decyzjach w ich sprawach. W szczególności nowa kontrola przesiewowa⁶ na granicach zewnętrznych Unii umożliwi szybką identyfikację i ocenę wszystkich obywateli państw trzecich nielegalnie wjeżdżających na terytorium Unii. W ramach obowiązkowych procedur azylowych na granicy i powrotowych procedur granicznych⁷ wnioski obywateli państw, w przypadku których istnieje małe prawdopodobieństwo otrzymania ochrony międzynarodowej, będą rozpatrywane w trybie przyspieszonym, bezpośrednio na granicach zewnętrznych Unii. Nowe przepisy dotyczące odpowiedzialności⁸ umożliwią szybszą i skuteczniejszą procedurę ustalania państw członkowskich odpowiedzialnych za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Zaktualizowana baza danych Eurodac⁹ i nowe przepisy dotyczące

⁵ Art. 12 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją.

⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1356 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie wprowadzenia kontroli przesiewowej obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmiany rozporządzeń (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1356/oj>.

⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1348 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia wspólnej procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylenia dyrektywy 2013/32/UE; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj> oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1349 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia powrotowej procedury granicznej i zmiany rozporządzenia (UE) 2021/1148; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1349/oj>.

⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>.

⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1358 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania danych biometrycznych w celu skutecznego stosowania rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 i (UE) 2024/1350 i dyrektywy Rady 2001/55/WE oraz w celu identyfikowania nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich oraz bezpaństwowców, w sprawie występowania z wnioskami o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, w sprawie zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/818 oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj>.

przyjmowania¹⁰ będą miały pozytywny wpływ na zarządzanie niedozwolonym przemieszczaniem się i jego ograniczanie.

W związku z tym państwa członkowskie pierwszego wjazdu do Unii migrantów o nieuregulowanym statusie będą musiały wykonać szereg nowych zadań, zwłaszcza ze względu na charakter przepływów migracyjnych docierających do granic zewnętrznych Unii. W szczególności będą one musiały podjąć znaczne działania w celu wypełnienia swoich obowiązków w zakresie kontroli przesiewowej i rejestrowania wszystkich przybywających osób o nieuregulowanym statusie, ustanowienia „odpowiednich zdolności” w zakresie obowiązkowej procedury granicznej, a także oceny wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej.

Aby wesprzeć w szczególności te państwa członkowskie, rozporządzeniem (UE) 2024/1351 ustanowiono stały mechanizm **solidarności**. Zapewnia on równowagę między wyzwaniem a obowiązkami spoczywającymi na różnych państwach członkowskich. Aby uruchomić ten mechanizm, zgodnie z tym samym rozporządzeniem, Komisja co roku ocenia ogólną sytuację migracyjną w Unii w celu ustalenia, czy istnieją państwa członkowskie znajdujące się pod presją migracyjną, narażone na ryzyko presji migracyjnej lub stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej. W tym celu Komisja opracowała – w porozumieniu z państwami członkowskimi – **metodykę** oceny tego, czy którekolwiek z państw członkowskich stoi w obliczu nieproporcjonalnych obowiązków, uwzględniając przy tym ogólną sytuację w Unii. Opiera się ona na dostępnych i wysokiej jakości danych i informacjach, zapewniając, aby wyniki były sprawiedliwe, obiektywne i zgodne z wymogami prawnymi. Metodykę tę opisano szczegółowo w specjalnym dokumencie roboczym służb Komisji¹¹.

Po zidentyfikowaniu państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną i uwzględnieniu ustaleń zawartych w sprawozdaniu, w tym prognozy na nadchodzący rok, Komisja proponuje również poziom wkładów solidarnościowych, które należy przekazywać państwom członkowskim znajdującym się pod presją migracyjną. Państwa członkowskie mogą wносить wkłady solidarnościowe w różnych formach:

- **Relokacja**, która polega na przekazywaniu osób ubiegających się o ochronę międzynarodową z państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną do innych państw członkowskich wnoszących wkład. Państwa członkowskie mogłyby również korzystać z kompensacji odpowiedzialności, będącej formą solidarności, w ramach której państwa członkowskie dotknięte niedozwolonym przemieszczaniem się mogą, po spełnieniu określonych warunków, zaoferować przejęcie odpowiedzialności za osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową już obecne na ich terytorium od państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną.
- **Wkłady finansowe** składające się z transferów kwot z państw członkowskich wnoszących wkład do budżetu Unii, przeznaczone na działania mające na celu wsparcie państw członkowskich będących beneficjentami, na przykład w zarządzaniu ich systemem migracyjnego, azylowego i przyjmowania, zarządzanie granicami lub

¹⁰ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową; ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1346/oj>.

¹¹ SWD(2025) 792 „Metodyka na potrzeby decyzji wykonawczej Komisji na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351”.

finansowanie – w odniesieniu do Funduszu Azylu, Migracji i Integracji (FAMI) i pod pewnymi warunkami – projektów i działań w ramach zewnętrznego wymiaru migracji, w tym w celu ograniczenia liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie i zwiększenia liczby powrotów.

- **Alternatywne środki solidarnościowe**, które mogą obejmować na przykład materialne lub techniczne wsparcie rzeczowe, w tym na potrzeby zarządzania granicami.

Środki solidarnościowe zostaną określone w decyzji wykonawczej Rady, która ma zostać przyjęta na podstawie art. 57 rozporządzenia (UE) 2024/1351 ustanawiającego **roczną pulę solidarnościową** („pula solidarnościowa”), na podstawie wniosku Komisji zgodnie z art. 12 rozporządzenia (UE) 2024/1351. Zgodnie z art. 57 rozporządzenia (UE) 2024/1351 państwa członkowskie muszą uzgodnić wielkość puli solidarnościowej na kolejny rok oraz sposób, w jaki każde państwo członkowskie wnieśli swój wkład, zgodnie ze sprawiedliwym udziałem i podejmowaniem zobowiązań w ramach unijnego forum wysokiego szczebla ds. migracji. W swojej decyzji Rada powinna uwzględnić wyniki procesu podejmowania zobowiązań w odniesieniu do potrzeb określonych przez państwa członkowskie znajdujące się pod presją, w tym w odniesieniu do wykorzystania kompensacji odpowiedzialności.

Państwa członkowskie uznane przez Komisję za znajdujące się pod presją migracyjną będą wówczas miały dostęp do puli solidarnościowej i nie będą zobowiązane do wykonania zadeklarowanych wkładów solidarnościowych, natomiast państwa członkowskie stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej będą mogły otrzymać, na ich wniosek, pełne lub częściowe zwolnienie z wykonania swoich wkładów solidarnościowych od Rady. Jednocześnie państwa członkowskie wnoszące wkład nie są zobowiązane do realizacji swoich zobowiązań wobec państwa członkowskiego będącego beneficjentem, w przypadku gdy Komisja zidentyfikowała w tym państwie członkowskim niedociągnięcia systemowe w odniesieniu do przepisów dotyczących odpowiedzialności na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1351, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania systemu.

Oprócz puli solidarnościowej w pakcie ustanowiono **stały unijny zestaw narzędzi wsparcia w obszarze migracji** obejmujący udzielanie pomocy operacyjnej i technicznej przez odpowiednie organy i jednostki organizacyjne Unii; wsparcie zapewniane z funduszy unijnych i z innych źródeł finansowania; odstępstwa w dorobku prawnym UE w celu reagowania na szczególne wyzwania migracyjne; uruchomienie Unijnego Mechanizmu Ochrony Ludności; środki ułatwiające działania dotyczące powrotów i reintegracji; wzmocnione działania i działalność międzysektorową w odniesieniu do zewnętrznego wymiaru migracji; zwiększone dyplomatyczne i polityczne działania informacyjne; skoordynowane strategie komunikacyjne; wspieranie skutecznych i opartych na prawach człowieka polityk migracyjnych w państwach trzecich lub promowanie legalnej migracji i dobrze zarządzanej mobilności. Unijny zestaw narzędzi wsparcia w obszarze migracji jest dostępny dla państw członkowskich i może być dostosowany do ich szczególnych potrzeb.

Jest to szczególnie ważne dla państw członkowskich narażonych na ryzyko presji migracyjnej, które będą mogły skorzystać z priorytetowego dostępu do tego zestawu narzędzi wsparcia. Komisja zapewni wsparcie finansowe, a także będzie koordynowała z agencjami ewentualne priorytetowe traktowanie udzielania wsparcia operacyjnego.

Wdrażanie paktu – stan wdrażania

Od czasu wejścia w życie paktu w czerwcu 2024 r. i po przyjęciu wspólnego planu wdrażania państwa członkowskie, przy wsparciu Komisji i odpowiednich agencji unijnych, zintensyfikowały działania na rzecz wdrożenia porozumienia ustawodawczego w życie i zapewnienia, aby ich krajowe systemy azylowe, systemy przyjmowania i systemy migracyjne były gotowe do pełnego stosowania paktu do czerwca 2026 r. Jednocześnie istnieje ogólna potrzeba przyspieszenia tempa realizacji tych reform.

W całej Unii, a także na szczeblu krajowym, po początkowym etapie, który doprowadził do opracowania krajowych planów wdrażania i odpowiednich rozwiązań w zakresie zarządzania, uwagę poświęcono innym zagadnieniom. Obecnie nacisk kładzie się na **dostosowanie przepisów, praktyczne wdrożenie oraz pozyskiwanie zasobów niezbędnych do przeprowadzenia reform.**

Od czasu ostatniego sprawozdania na wszystkich szczeblach osiągnięto **ważne cele pośrednie**. Obejmują one opracowanie krajowych strategii i planów kryzysowych, dostosowanie krajowych ram prawnych oraz przyjęcie rozporządzenia wykonawczego Komisji ustanawiającego zasady stosowania rozporządzenia (UE) 2024/1351¹². Wzrosła liczba państw członkowskich, które wkrótce mają osiągnąć swoje cele w zakresie **odpowiedniej zdolności** w odniesieniu do nowej procedury granicznej, a także rozpoczęto testowanie Eurodac.

Jednocześnie **jest coraz bardziej jasne, jak należy podejść do pozostałych wyzwań**. Dotyczy to w szczególności wdrożenia Eurodac, ustanowienia procedury granicznej oraz potrzeby terminowego wprowadzenia niezbędnej infrastruktury, sprostania potrzebom kadrowym oraz zapewnienia porozumień administracyjnych. W całej Unii należy wkrótce sfinalizować ustalenia dotyczące kontroli przesiewowej i dostosować zdolność przyjmowania do nowych ram, zapewniając wystarczające zdolności i odpowiednie normy. Chociaż większość państw członkowskich już to zrobiła, należy jeszcze sfinalizować ustalenia dotyczące monitorowania praw podstawowych oraz porady prawnej.

Komisja i wszystkie państwa członkowskie muszą kontynuować współpracę w celu zapewnienia skutecznego dostosowania programowania finansowego do planów krajowych oraz zapewnienia wystarczających zasobów na potrzeby kluczowych elementów nowych ram, niezależnie od tego, czy są one finansowane ze środków unijnych, czy krajowych.

Szczegółowy stan wdrażania paktu przedstawiono w załączniku.

III. Strategiczny obraz sytuacji w obszarze azylu, przyjmowania i migracji

Dowody przedstawione w niniejszym sprawozdaniu stanowią podstawę decyzji Komisji określającej sytuację migracyjną w państwach członkowskich oraz wniosku Komisji dotyczącego decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej roczną pulę solidarnościową niezbędną do zaradzenia sytuacji migracyjnej. W związku z tym w sprawozdaniu przedstawiono kompleksowy i strategiczny obraz sytuacji, który służy również Unii jako narzędzie wczesnego ostrzegania i podnoszenia świadomości w obszarze migracji i azylu.

¹² Rozporządzenie wykonawcze Komisji ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 w odniesieniu do zarządzania azylem i migracją oraz uchylające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1560/2003.

Strategiczny obraz sytuacji obejmuje: a) **analizę** głównych zmian w obszarze azylu, przyjmowania i migracji w Unii i we wszystkich państwach członkowskich w okresie 12 miesięcy od dnia 1 lipca 2024 r. do dnia 30 czerwca 2025 r.; oraz b) **prognozę** na 2026 r., a także informacje na temat poziomu **gotowości** Unii i państw członkowskich do reagowania na przewidywane tendencje i dostosowywania się do nich. Przegląd zawarty w niniejszym sprawozdaniu zawiera również ustalenia z monitorowania prowadzonego przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex) oraz z oceny przeprowadzonej zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2022/922¹³.

Opiera się on na danych ilościowych i jakościowych oraz informacjach dostarczonych przez państwa członkowskie, odpowiednie agencje Unii¹⁴ i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych. Analiza i prognoza opierają się również na wynikach regularnej wymiany informacji w ramach unijnej sieci ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego¹⁵.

Strategiczny obraz sytuacji zawarto w niniejszym sprawozdaniu i uzupełniono o dokument roboczy służb Komisji zawierający podział statystyczny uzupełniający analizę zawartą w sprawozdaniu, dokument roboczy służb Komisji zawierający szczegółowe informacje uzupełniające analizę¹⁶ oraz dokument roboczy służb Komisji zawierający szczegółowe informacje na temat prognozy na 2026 r.¹⁷

a. Analiza sytuacji azylowej, sytuacji w zakresie przyjmowania i sytuacji migracyjnej w okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r.

Ogólnie rzecz biorąc, w okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. **sytuacja migracyjna w Unii nadal się poprawiała** w porównaniu z poprzednimi latami. Liczba osób o nieuregulowanym statusie przybywających do UE, wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i przypadków niedozwolonego przemieszczania się¹⁸ zmniejszyła się, co

¹³ Wyniki monitorowania prowadzonego przez Agencję UE ds. Azylu, a także monitorowania prowadzonego zgodnie z art. 10 rozporządzenia (UE) 2024/1356, o którym mowa w art. 9 lit. e) rozporządzenia (UE) 2024/1351, nie są dostępne, ponieważ te mechanizmy monitorowania jeszcze nie działają.

¹⁴ Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA), Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol), Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Frontex), Agencja Unii Europejskiej ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA), Agencja Praw Podstawowych Unii Europejskiej (FRA).

¹⁵ Sieć ds. planu gotowości i zarządzania kryzysowego, będąca wczesnym rezultatem paktu, stanowi ramy operacyjne skupiające odpowiednie zainteresowane strony z UE w celu monitorowania i przewidywania przepływów i sytuacji migracyjnych. Ustanowiono ją zaleceniem Komisji (UE) 2020/1366 z dnia 23 września 2020 r. w sprawie unijnego mechanizmu na potrzeby zapewnienia gotowości i zarządzania kryzysami związanymi z migracją, [EUR-Lex - 32020H1366 - PL - EUR-Lex](#).

¹⁶ Dokument SWD(2025) 790 „Wspieranie analizy sytuacji azylowej, sytuacji w zakresie przyjmowania i sytuacji migracyjnej w Unii i w państwach członkowskich” oraz dokument SWD(2025) 793 „Podział statystyczny wspierający analizę sytuacji azylowej, sytuacji w zakresie przyjmowania i sytuacji migracyjnej w Unii i w państwach członkowskich” są oznaczone jako sensytywne, ponieważ zawierają dane, które nie są podawane do wiadomości publicznej ze względu na szczegółowość zawartych w nich informacji oraz ryzyko utrudnienia działalności operacyjnej agencji Unii i Komisji.

¹⁷ Dokument SWD(2025) 791 „Prognoza na podstawie art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 na 2026 r.”, opatrzony klauzulą tajności „RESTREINT UE/EU RESTRICTED”.

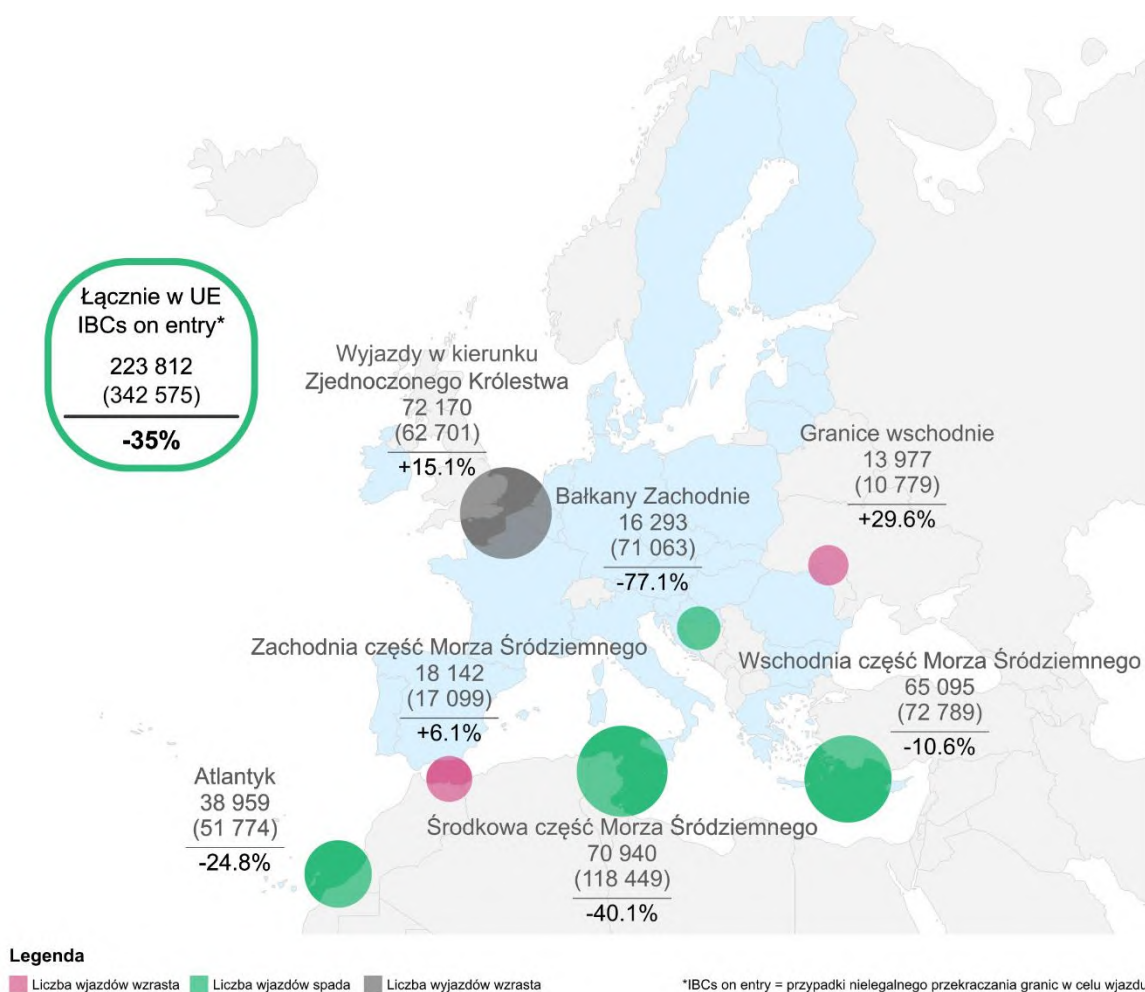
¹⁸ Ponieważ niniejsze sprawozdanie obejmuje okres od dnia 1 lipca 2024 r. do dnia 30 czerwca 2025 r., porównanie rok do roku („poprzedni okres sprawozdawczy”) odnosi się do 12-miesięcznego okresu od dnia 1 lipca 2023 r. do dnia 30 czerwca 2024 r.

odzwierciedla utrzymującą się od 2024 r. stabilną tendencję. Przyczyniły się do tego również wspólne działania Komisji i państw członkowskich na rzecz zacieśnienia współpracy z krajami pochodzenia i tranzytu oraz wzmocnienia granic zewnętrznych Unii.

Nielegalna migracja na granicach zewnętrznych Unii¹⁹

Liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic zewnętrznych Unii²⁰ **zmniejszyła się o 35 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r.** Obserwowano tendencje spadkowe na większości szlaków migracyjnych, w tym wzdłuż tych szlaków, które odpowiadają za większość przypadków nielegalnego przekraczania granic Unii.

Rys. 1 – Nielegalne przekraczanie granic według szlaku migracyjnego²¹

¹⁹ Analiza przedstawiona w niniejszej sekcji opiera się na danych Fronteksu.

²⁰ Liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic odnosi się do liczby obywateli państw trzecich lub UE/państw stowarzyszonych w ramach Schengen wykrytych przez organy państw członkowskich podczas nielegalnego wjazdu lub próby nielegalnego wyjazdu między przejściami granicznymi na granicach zewnętrznych. Istnieje możliwość, że obywatel państwa trzeciego zostanie wykryty więcej niż jeden raz podczas nielegalnego wjazdu na terytorium państwa członkowskiego lub wyjazdu z niego.

²¹ Mapa obejmuje szlaki, na których odnotowano ponad 500 przypadków nielegalnego przekraczania granic.

Chociaż sytuacja migracyjna w **Grecji** pozostała ogólnie stabilna, państwo to odnotowało największą liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic w stosunku do PKB i liczby ludności²², a także większość przypadków nielegalnego przekraczania granic wzdłuż szlaku wschodniośródmorskiego (ponad 60 000 przypadków) – głównie z Turcji i Libii, przy czym odnotowano wyraźny wzrost liczby osób przybywających na Kretę. Na **Cyprze** liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic znacznie spadła – głównie z powodu mniejszej liczby wyjazdów z Syrii i Libanu – m.in. z powodu upadku reżimu Assada i zwiększonej współpracy z władzami libańskimi. W porównaniu z PKB i liczbą ludności Cypr nadal zajmuje jednak trzecie miejsce w Unii pod względem liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie – odnotowano niemal 3 000 przypadków nielegalnego przekraczania granic. W **Bułgarii** liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic nieznacznie spadła, przy czym osoby o nieuregulowanym statusie przybywały głównie z Turcji.

We **Włoszech i Hiszpanii** liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic spadła w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., przy czym w ujęciu bezwzględnym liczby te nadal pozostają wysokie. Liczba wyjazdów do Włoch spadła, częściowo z powodu ściślejszej współpracy z władzami tunezyjskimi²³ oraz zaostrożenia kontroli granicznych na granicy tureckiej. Liczba wyjazdów z Libii utrzymywała się na wysokim poziomie i nadal rosła, ponieważ siatki przemytnicze wykorzystywały rosnącą niestabilność w regionie. Liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic Hiszpanii spadła z powodu mniejszej liczby osób przybywających szlakiem atlantyckim na Wyspy Kanaryjskie w następstwie wzmocnionej współpracy dwustronnej i unijnej z państwami Afryki Zachodniej, w szczególności z Mauretanią²⁴ i Senegalem. Wzmocniona ochrona granic w Mauretanii i Senegalu skłoniła przemytników do przekierowania wyjazdów przez Gwineę Bissau, Gwineę oraz Gambię. Na szlaku zachodniośródmorskim głównym punktem wyjazdu była Algieria – odpowiadając za 79 % przypadków nielegalnego przekraczania granic na tym szlaku – i odnotowała wzrost takich przypadków w kierunku Balearów. Liczba wyjazdów z Maroka znacznie spadła w wyniku wzmocnionej współpracy dwustronnej z Hiszpanią oraz zwiększonej ochrony granic.

Wzdłuż **kanalu La Manche** liczba wyjazdów z Francji do Zjednoczonego Królestwa (przypadki nielegalnego przekraczania granicy przy wyjeździe) wzrosła o 15 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. Chociaż działania w zakresie zarządzania granicami we Francji uniemożliwiły 40 % z ponad 72 000 odnotowanych przypadków nielegalnego przekraczania granic przy wyjeździe z Francji do Zjednoczonego Królestwa, liczba udanych przypadków przekraczania granic (przyjazdów do Zjednoczonego Królestwa) nadal wzrosła o około 35 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r.

²² Obliczono porównując udział każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do tego wskaźnika z jego udziałem PKB i liczbą ludności. Udział PKB i liczbę ludności każdego państwa członkowskiego oblicza się zgodnie z kluczem referencyjnym określonym w art. 66 rozporządzenia (UE) 2024/1351 z wykorzystaniem danych Eurostatu.

²³ Protokół ustaleń w sprawie strategicznego i globalnego partnerstwa między Unią Europejską a Tunezją, podpisany w lipcu 2023 r.

²⁴ Wspólna deklaracja ustanawiająca partnerstwo w dziedzinie migracji między Islamską Republiką Mauretanii a Unią Europejską, zainicjowana w marcu 2024 r.

W regionie **Balkanów Zachodnich** liczba przybywających osób o nieuregulowanym statusie znacznie spadła w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. Realizacja planu działania UE na rzecz Bałkanów Zachodnich²⁵ zapewniła wsparcie polityczne, finansowe i operacyjne na rzecz zarządzania migracjami w regionie²⁶. Do zmniejszenia liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie przyczyniły się również wzmocnione kontrole policyjne, które zakłóciły działalność przemytniczą migrantów, a także zmniejszenie liczby przypadków nielegalnego przekraczania granic na szlaku wschodniośroziemnomorskim. Korytarz przebiegający przez Bośnię i Hercegowinę oraz Chorwację pozostał najczęściej wykorzystywanym, choć odnotowano w nim mniej przypadków nielegalnego przekraczania granic niż w okresie od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. Od końca października 2023 r. obserwuje się zwiększoną aktywność migracyjną wzdłuż tego korytarza, po tym jak przemytnicy przekierowali swoją działalność na ten odcinek granicy, aby uniknąć nasilenia operacji policyjnych w Serbii. W okresie sprawozdawczym **Chorwacja** odnotowała 76 % osób przybywających do regionu – ponad 12 000 przypadków nielegalnego przekraczania granic – oraz zajęła drugie miejsce w Unii pod względem liczby przypadków nielegalnego przekraczania granic w stosunku do PKB i liczby ludności.

Na **wschodniej granicy Unii** liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic utrzymywała się na niskim i stosunkowo stabilnym poziomie. Większość z tych przypadków dotyczyła obywateli Ukrainy nielegalnie przekraczających terytorium Rumunii i ubiegających się o tymczasową ochronę. Działania Rosji i Białorusi nadal wpływają na dynamikę migracji na granicy wschodniej, zwłaszcza **w Polsce, na Łotwie, Litwie, w Finlandii i Estonii**. W odpowiedzi na ciągle, popierane przez państwo próby wykorzystywania migracji jako broni państwa te wzmocniły kontrole graniczne, zmniejszając liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic z Białorusi (1 421 przypadków, z czego 82 % dotyczyło Polski). Ryzyko wykorzystywania migracji jako broni nadal stanowi poważne wyzwanie w zakresie migracji i bezpieczeństwa, a także przyczynia się do sporadycznych incydentów z użyciem przemocy oraz prób przekroczenia granicy. Polska ustanowiła strefę buforową wzdłuż swojej granicy i tymczasowo ogranicza prawo do ubiegania się o ochronę międzynarodową na tej granicy, z wyjątkiem grup szczególnie wrażliwych. Ponadto Łotwa i Litwa wzmocniły środki nadzoru na granicy z Białorusią. Estonia wzmocniła środki zarządzania granicami na granicy z Rosją, natomiast Finlandia zamknęła swoje przejścia graniczne z Rosją w listopadzie 2023 r. w odpowiedzi na podejmowane przez Rosję próby wykorzystania migracji jako broni. Od tego czasu sytuacja migracyjna na granicy z Rosją, w tym z Estonią, pozostaje stosunkowo spokojna.

W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. ponad 110 000 osób **odmówiono wjazdu** na granicach zewnętrznych Unii, głównie na granicach lądowych (55 %) i powietrznych (41 %).

²⁵ Plan działania UE na rzecz Bałkanów Zachodnich z dnia 5 grudnia 2022 r. dostępny pod adresem: https://home-affairs.ec.europa.eu/eu-action-plan-western-balkans_en.

²⁶ W czerwcu 2025 r. podpisano umowę o statusie nowej generacji z Bośnią i Hercegowiną, która umożliwia funkcjonariuszom stałej służby Fronteksu współpracę z lokalnymi organami zarządzania granicami posiadającymi uprawnienia wykonawcze – pozwalając, aby cały region Bałkanów Zachodnich (z wyjątkiem Kosowa – użycie tej nazwy nie wpływa na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244/1999 oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie deklaracji niepodległości Kosowa) był objęty takimi umowami i kolejnymi rozmieszczeniami.

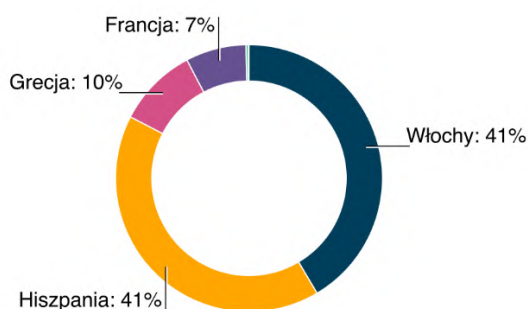
Większość odmów wjazdu wynikała z braku dokumentów lub ich nieważności²⁷. Polska, Chorwacja, Francja i Rumunia odnotowały najwyższą liczbę odmów wjazdu w ujęciu bezwzględnym, podczas gdy Chorwacja, Łotwa i Estonia wydały najwięcej odmów w stosunku do swojego PKB i liczby ludności. Większość odmów wjazdu dotyczyła Ukraińców²⁸, Albańczyków, Mołdawian i Turków.

Jak podkreślono w sprawozdaniu w sprawie stanu strefy Schengen 2025, konieczne są nieustające starania na rzecz zwiększenia **jakości i odporności granic zewnętrznych strefy Schengen**, zwłaszcza w świetle nasilających się zagrożeń bezpieczeństwa²⁹. Przeprowadzona przez Frontex w 2025 r. ocena narażenia wykazała obiecujące wyniki³⁰. W ocenie podkreślono jednak również, że w niektórych państwach członkowskich należy jeszcze bardziej wzmocnić zdolności w zakresie zarządzania migracjami na granicach, w tym poprzez przydzielenie odpowiednich zasobów ludzkich do przeprowadzania kontroli przesiewowej i prowadzenia rozmów. Jednocześnie zapewnienie poszanowania praw podstawowych na granicy pozostaje wspólnym wyzwaniem, zwłaszcza w kontekście migracji wykorzystywanej jako broń.

Osoby przybywające drogą morską w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych³¹

Liczba obywateli państw trzecich sprowadzonych na ląd w Unii w następstwie **operacji poszukiwawczo-ratowniczych** spadła o 36 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. W okresie od 1 lipca 2024 r. do 30 czerwca 2025 r. w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych w Unii sprowadzono na ląd niemal 97 000 osób. **Włochy i Hiszpania łącznie odpowiadały za ponad 80 %** osób sprowadzonych na ląd w Unii.

Rys. 2 – Osoby sprowadzone na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych

²⁷ Obejmowało to przypadki, w których obywatele państw trzecich przekroczyli dozwolony okres 90 dni w ciągu 180-dniowego okresu lub nie posiadali ważnej wizy lub dokumentu pobytowego.

²⁸ Ukraińcy bez ważnych dokumentów pobytowych lub nieobjęci ochroną tymczasową.

²⁹ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów – Sprawozdanie w sprawie stanu strefy Schengen 2025, [EUR-Lex - 52025DC0185 - PL - EUR-Lex](#).

³⁰ Jak zgłosił Frontex, łączna liczba zidentyfikowanych słabych punktów dotyczących zdolności i gotowości w zakresie kontroli granicznej w państwach członkowskich wykazuje wyraźną ogólną tendencję spadkową: [Ocena narażenia 2025 przynosi obiecujące wyniki](#).

³¹ Analiza przedstawiona w niniejszej sekcji opiera się na danych Fronteksu.

Źródło: opracowanie JRC na temat danych Fronteksu.

Udzielanie pomocy każdej osobie na morzu znajdującej się w niebezpieczeństwie jest obowiązkiem prawnym państw członkowskich ustanowionym w prawie międzynarodowym i prawie Unii³². Próby dotarcia do Unii Europejskiej na statkach nienadających się do żeglugi morskiej nadal przyczyniały się do utraty życia migrantów na morzu, a w okresie sprawozdawczym co najmniej 3 000 osób uznano za zmarłe lub zaginione na morzu. Szlak śródziemnomorski i szlak atlantycki nadal były najniebezpieczniejszymi szlakami morskimi prowadzącymi do Unii³³. Ważnym wyzwaniem dla władz francuskich zaangażowanych w operacje poszukiwawczo-ratownicze były przeprawy morskie małymi łodziami z **Francji** do Zjednoczonego Królestwa przez **kanal La Manche**, ułatwiane przez siatki przemytnicze. Siatki przemytnicze organizowały jednoczesne przeprawy na przeludnionych łodziach, aby utrudnić działania organów, co skutkowało sprowadzeniem około 7 000 osób na ląd we Francji w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych.

Ochrona międzynarodowa i ochrona tymczasowa w Unii³⁴

Liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w Unii spadła o 21 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., choć nadal utrzymywała się na wysokim poziomie – złożono 871 000 wniosków w Unii. Spadek ten wynikał głównie z mniejszej liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie oraz gwałtownego spadku liczby wniosków składanych przez obywateli Syrii. **Państwa członkowskie wydały 271 000 decyzji o przyznaniu statusu ochrony międzynarodowej**³⁵, co stanowi spadek o 20 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r.³⁶ W stosunku do PKB i liczby ludności **Grecja, Austria i Cypr** były głównymi państwami członkowskimi udzielającymi ochrony międzynarodowej. W ujęciu bezwzględnym Niemcy, Francja i Grecja wydały większość pozytywnych decyzji w sprawie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, natomiast Hiszpania była liderem pod względem przyznawania statusu humanitarnego, głównie Wenezuelczykom i Kolumbijczykom.

³² Zalecenie Komisji Europejskiej z 2020 r. w sprawie operacji poszukiwawczo-ratowniczych (eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32020H1365), w szczególności odniesienia w pkt 5 i 7; Wytoczne Komisji Europejskiej w sprawie wdrożenia przepisów UE dotyczących definiowania procedury ułatwiania bezprawnego wjazdu, tranzytu i pobytu oraz zapobiegania temu procederowi ([eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XC1001\(01\)](https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52020XC1001(01))), w szczególności pkt 4 i 5.

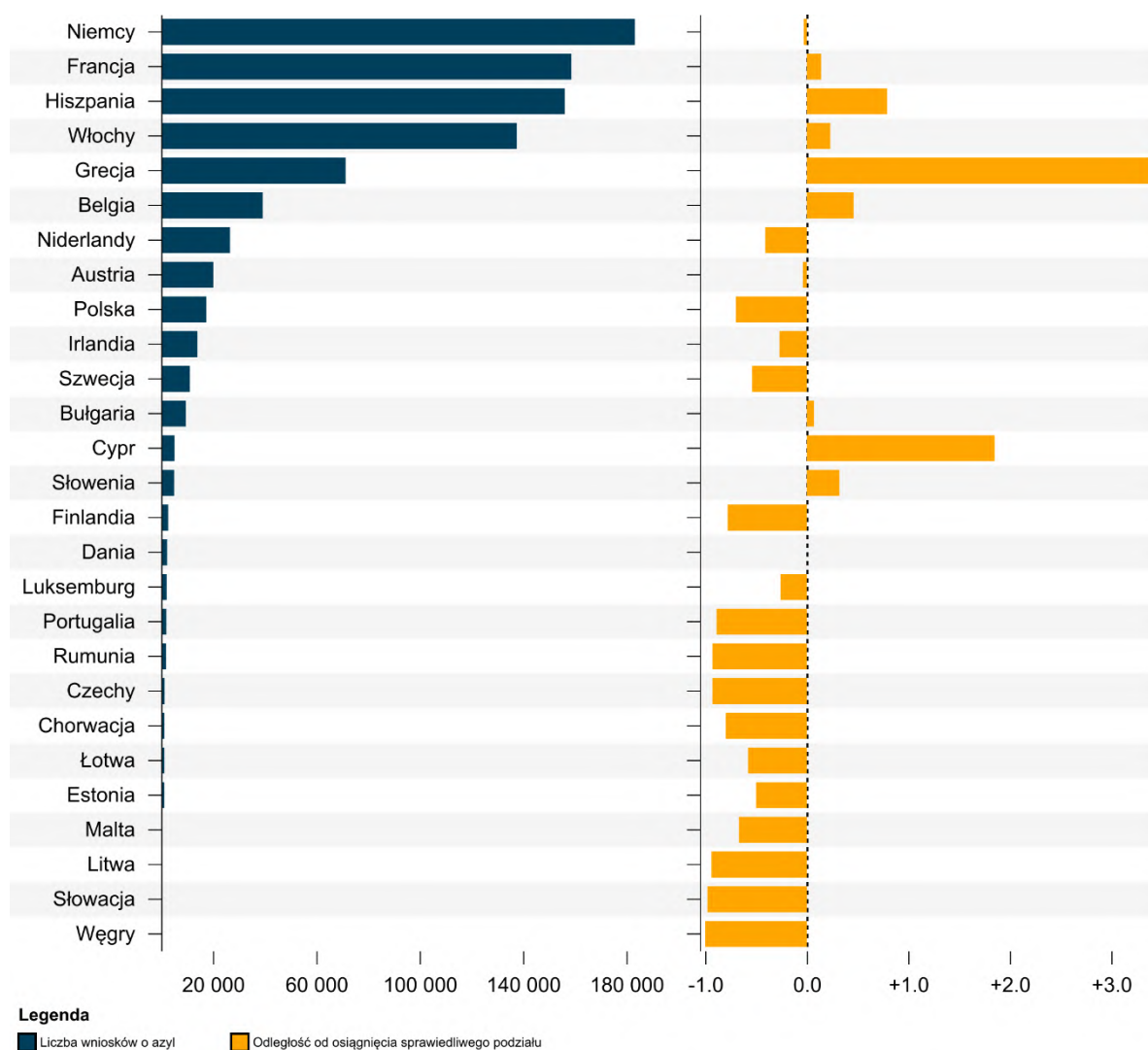
³³ Dane | Projekt na rzecz zaginionych migrantów, źródło: IOM.

³⁴ Analiza dotycząca ochrony międzynarodowej i ochrony tymczasowej opiera się odpowiednio na danych EUAA i Eurostatu.

³⁵ Obejmuje to decyzje wydane w pierwszej instancji oraz decyzje wydane w ramach procedury odwoławczej lub kontroli sądowej przyznające status uchodźcy i status ochrony uzupełniającej zgodnie z konwencją genewską.

³⁶ Wskaźnik przyznawania azylu w pierwszej instancji spadł do 31 %, głównie z powodu mniejszej liczby pozytywnych decyzji wydawanych obywatelom Syrii, Afganistanu i Iraku.

Rys. 3 – Wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej w podziale na państwa członkowskie w wartościach bezwzględnych oraz na mieszkańca i PKB³⁷

Źródło: opracowanie JRC na temat danych EUAA i danych Eurostatu (PKB i liczba ludności).

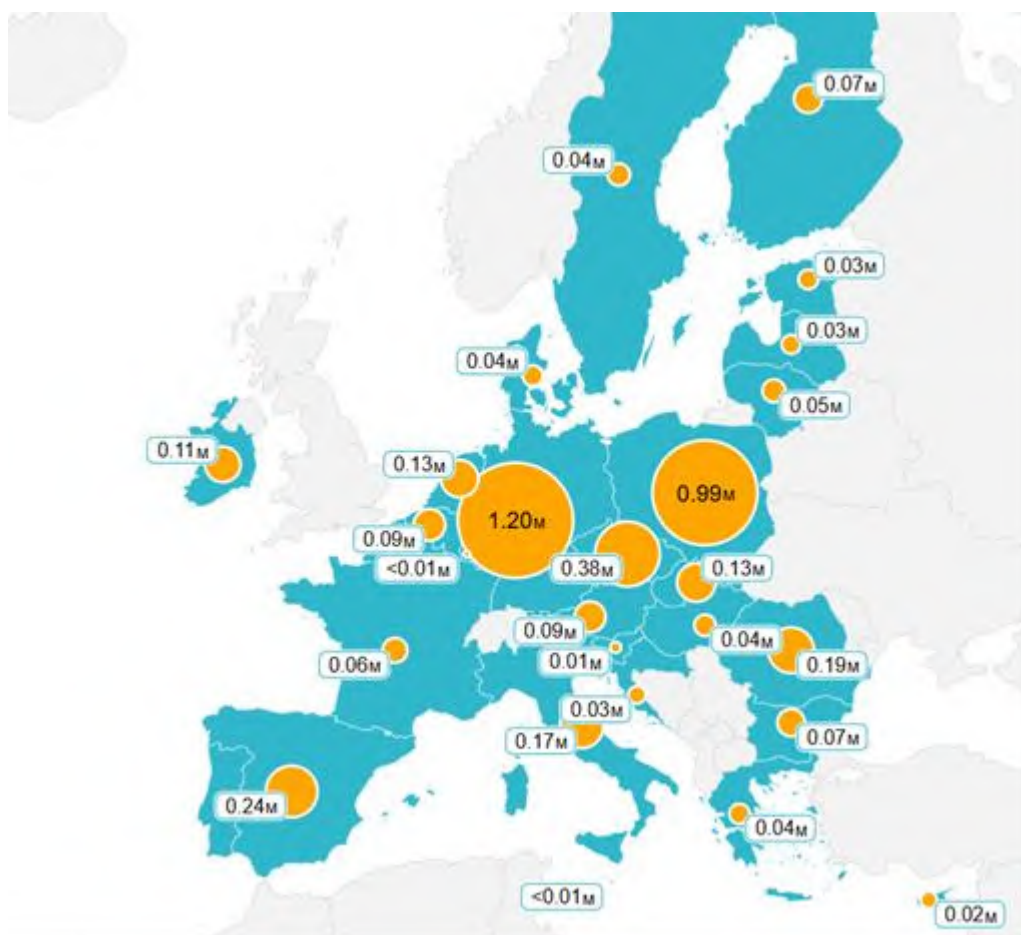
Grecja i Cypr otrzymały największą liczbę wniosków na poziomie Unii w stosunku do ich PKB i liczby ludności. W ujęciu bezwzględnym Niemcy otrzymały największą liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej – pomimo spadku o 40 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. – a tuż za nimi znalazły się Francja, Hiszpania i Włochy. Wenezuelczycy podróżujący bez wiz w Unii złożyli rekordową liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, głównie w Hiszpanii. Obywatele Afganistanu złożyli mniejszą liczbę wniosków, ale byli trzecią narodowością pod względem liczby wniosków o udzielenie azylu. **Liczba wniosków składanych przez małoletnich bez opieki również spadła o 25 % i stanowiła 3 % wszystkich wniosków.** W stosunku do PKB i liczby ludności Grecja, Bułgaria i Cypr otrzymały najwięcej wniosków, które złożyli małoletni bez opieki, na

³⁷ Obliczono porównując udział każdego państwa członkowskiego w odniesieniu do tego wskaźnika z jego udziałem PKB i liczbą ludności. Udział PKB i liczbę ludności każdego państwa członkowskiego oblicza się zgodnie z kluczem referencyjnym określonym w art. 66 rozporządzenia (UE) 2024/1351 z wykorzystaniem danych Eurostatu.

poziomie Unii, przy czym małoletni Egipcjanie składali coraz więcej wniosków w Grecji. W ujęciu bezwzględnym wnioski te składano głównie w Niemczech, Grecji i Niderlandach – głównie czynili to obywatele Syrii i Afganistanu.

Kilka państw członkowskich tymczasowo zawiesiło rozpatrywanie wniosków składanych przez Syryjczyków po upadku reżimu Assada, natomiast Syryjczycy nadal pozostają największą grupą ubiegającą się o ochronę międzynarodową w Unii, głównie w Niemczech.

Rys. 4 – Osoby korzystające z tymczasowej ochrony w państwach członkowskich

Źródło: opracowanie JRC na temat danych Eurostatu.

W następstwie trwającej rosyjskiej wojny napastniczej i eskalacji ataków na Ukrainę od czerwca 2025 r. **4,3 mln osób korzysta z tymczasowej ochrony w Unii**. Większość z nich nadal przebywa w Niemczech i w Polsce, co stanowi 51 % wszystkich beneficjentów w Unii. W stosunku do PKB i liczby ludności Czechy przyjęły największą liczbę osób korzystających z tymczasowej ochrony, a kolejne miejsca zajęły Polska, Słowacja i Estonia. Ukraińcy nadal regularnie przybywali do Unii, niektórzy podróżowali tam i z powrotem tymczasowo w celach wizyt rodzinnych lub pracy sezonowej. W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. **w Unii odnotowano ponad 681 000 przypadków rejestracji do celów tymczasowej ochrony**. W stosunku do PKB i liczby ludności Czechy wydały zdecydowanie najwięcej rejestracji do celów tymczasowej ochrony, a kolejne miejsca zajęły Polska, Estonia, Litwa, Bułgaria, Łotwa, Słowacja i Cypr. W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. coraz większa liczba obywateli

Ukrainy ubiegających się o status ochrony długoterminowej ubiegała się o ochronę międzynarodową w Unii, zwłaszcza we Francji i w Polsce.

Państwa członkowskie stoją w obliczu wielu wyzwań związanych z integracją osób korzystających z ochrony tymczasowej i międzynarodowej. Jak wskazano w przeglądzie śródkresowym planu działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027, nadal istnieją wyzwania, zwłaszcza w obszarze warunków mieszkaniowych, edukacji i rynku pracy³⁸. Wśród migrantów ubiegających się o ochronę międzynarodową lub dołączających do członków rodziny odnotowuje się zazwyczaj niższe wskaźniki zatrudnienia niż wśród migrantów zarobkowych. Ponadto z długoterminowych badań wynika, że osoby ubiegające się o azyl osiągają porównywalne wyniki na rynku pracy dopiero po 10 latach pobytu. Wyzwaniem pozostaje również zapewnienie odpowiednich warunków mieszkaniowych: z badań wynika, że w 2023 r. ponad jeden na sześciu migrantów w Unii mieszkał w przepełnionych miejscach zakwaterowania (+70 % w porównaniu z osobami urodzonymi w UE)³⁹. Czynniki te negatywnie wpływają na wyniki integracji, co dodatkowo obciąża systemy ochrony socjalnej i funkcjonowanie systemu przyjmowania.

Ponad 75 % osób korzystających z tymczasowej ochrony to kobiety i dzieci. Zakwaterowanie i wsparcie społeczne różniły się w poszczególnych państwach członkowskich. Większość państw członkowskich zaczęła propagować samodzielność i niezależność ekonomiczną, stopniowo ograniczając wsparcie na rzecz mieszkalnictwa i świadczeń społecznych, jednocześnie inwestując w środki na rzecz integracji. Różne środki wprowadzane przez państwa członkowskie przyczyniły się do lepszej integracji na rynku pracy, chociaż integracja kobiet na rynku pracy nadal jest bardziej skomplikowana ze względu na szczególne bariery⁴⁰. Edukacja dzieci przesiedlonych z Ukrainy różniła się, a wskaźniki osób uczęszczających do szkoły były zróżnicowane, przy czym dzieci z niepełnosprawnościami nadal borykały się ze szczególnymi wyzwaniami.

Niedozwolone przemieszczanie się w obrębie Unii⁴¹

Kilka państw członkowskich zmagало się z dużą liczbą przypadków niedozwolonego przemieszczania się migrantów i osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w obrębie Unii. Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 604/2013 („rozporządzenie Dublin III”)⁴² osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nie może wybrać państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie jej wniosku. Przemieszczanie się z jednego państwa

³⁸ Dokument roboczy służb Komisji „Śródkresowy przegląd planu działania Komisji na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027” towarzyszący dokumentowi „Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Stan wdrażania paktu o migracji i azyl”, SWD(2025) 162 final, [EUR-Lex - 52025SC0162 - PL - EUR-Lex](#).

³⁹ OECD/Komisja Europejska (2023), Indicators of Immigrant Integration 2023: Settling In [Wskaźniki integracji imigrantów 2023: adaptacja], OECD Publishing, Paryż, <https://doi.org/10.1787/1d5020a6-en>.

⁴⁰ UNHCR, „*A poverty assessment of Ukrainian refugees in neighbouring countries*” [Ocena ubóstwa ukraińskich uchodźców w krajach sąsiadujących], 17 marca 2025 r., s. 14.

⁴¹ Analiza niedozwolonego przemieszczania się opiera się na danych EUAA i eu-LISA.

⁴² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, [ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2013/604/oj](#)).

członkowskiego do drugiego oraz niedociągnięcia we wdrażaniu przepisów dotyczących odpowiedzialności określonych w rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 604/2013 stanowią szczególne obciążenie dla systemów azylowych, migracyjnych i systemów przyjmowania w głównych krajach docelowych.

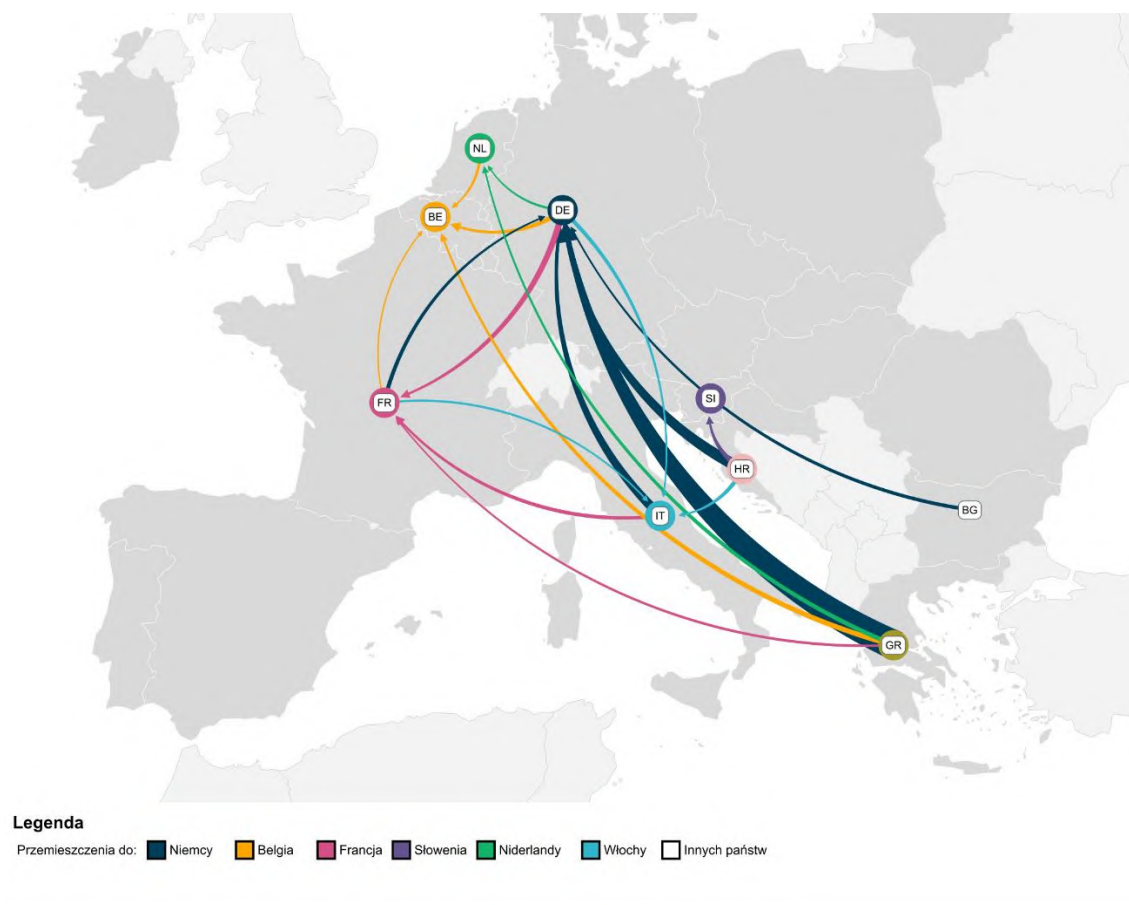
Chociaż nie ma dokładnych danych dotyczących niedozwolonego przemieszczania się, wskaźniki zastępcze pokazują skalę i kierunek tych przemieszczeń w Unii⁴³. Nowe rozporządzenie Eurodac i baza danych Eurodac umożliwią dokładniejsze monitorowanie zjawiska niedozwolonego przemieszczania się⁴⁴. Obecnie dostępne dane z Eurodac wskazują, że **liczba przypadków niedozwolonego przemieszczania się w obrębie Unii spadła o około 25 %** w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r.⁴⁵, głównie w wyniku ogólnego spadku liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie. Pomimo tego spadku, niedozwolone przemieszczanie się nadal stanowiło wyzwanie dla głównych krajów docelowych. Niedozwolone przemieszczanie się miało zazwyczaj miejsce z państw pierwszego wjazdu do Unii w kierunku państw członkowskich na północno-zachodnich obrzeżach Unii. W ujęciu bezwzględnym głównymi państwami wjazdu były Grecja, Niemcy, Chorwacja, Włochy i Francja, natomiast Niemcy, Francja, Belgia, Włochy i Niderlandy były państwami, w których odnotowano najwięcej przypadków niedozwolonego przemieszczania się. Główne szlaki, na których odnotowano najwięcej przypadków niedozwolonego przemieszczania się, to Grecja-Niemcy, Chorwacja-Niemcy, Włochy-Niemcy oraz Włochy-Francja.

⁴³ Wskaźniki zastępcze obejmują dane gromadzone w celu monitorowania funkcjonowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 („statystyki dublińskie”) oraz dane przechowywane w Eurodac – unijnej bazie danych daktyloskopijnych (ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 603/2013), w której przechowuje się i porównuje odciski palców osób fizycznych, które złożyły wniosek o udzielenie azylu lub zostały zatrzymane podczas nielegalnego przekraczania granic zewnętrznych strefy Schengen.

⁴⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1358 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania danych biometrycznych w celu skutecznego stosowania rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 i (UE) 2024/1350 i dyrektywy Rady 2001/55/WE oraz w celu identyfikowania nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich oraz bezpaństwowców, w sprawie występowania z wnioskami o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego, w sprawie zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/818 oraz w sprawie uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 603/2013; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1358/oj>.

⁴⁵ Zgłoszono 398 000 zagranicznych trafień w systemie Eurodac (gdy zarówno państwo wjazdu, jak i kraj docelowy są państwami członkowskimi), czyli o 27 % mniej niż w okresie od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r.

Rys. 5 – Mapa niedozwolonego przemieszczania się na podstawie trafień w systemie Eurodac (szlaki z > 6 000 trafień)⁴⁶

Źródło: opracowanie JRC na temat danych eu-LISA.

Po uzupełnieniu danymi zgromadzonymi w celu monitorowania funkcjonowania rozporządzenia nr 604/2013 („statystyki dublińskie”)⁴⁷ **Słowenia, Belgia, Luksemburg, Niemcy, Chorwacja i Austria** były krajami, które znalazły się w najtrudniejszej sytuacji w stosunku do ich PKB i liczby ludności. Szereg państw członkowskich nie składa wniosków, ponieważ często nie prowadzą one do fizycznego przekazania danej osoby. Ponadto wskaźnik realizacji przekazania pozostaje bardzo niski i wynosi 19 %⁴⁸. Przeszkody operacyjne i przeszkody w zakresie zdolności napotykanne przez przyjmujące i przekazujące państwa członkowskie również obniżyły wskaźnik realizacji przekazania: na liczbę zrealizowanych przekazania wpływ miały brak wystarczających warunków mieszkaniowych, złe warunki

⁴⁶ Mapa przedstawia główne szlaki niedozwolonego przemieszczania się wskazane na podstawie trafień w systemie Eurodac. Kierunek strzałek wskazuje kierunek przemieszczania się, podczas gdy szerokość strzałek odzwierciedla liczbę trafień.

⁴⁷ W okresie sprawozdawczym liczba wychodzących wniosków o wtórne przejście i wychodzących wniosków o przejście opartych na nielegalnym wjeździe i nieregularnym pobycie wyniosła około 93 000.

⁴⁸ Wskaźnik przekazania w następstwie zaakceptowanych wniosków należy stosować ostrożnie przy ocenie zdolności państwa członkowskiego do skutecznej realizacji przekazania, z uwagi na brak danych dotyczących kohort oraz fakt, że między zaakceptowaniem wniosku o przekazanie a fizycznym przekazaniem może upłynąć dużo czasu. Ten wpływ czasu zaburza obliczenia wskaźników, jeżeli liczba zaakceptowanych wniosków nie jest stabilna w czasie.

materialne w ramach przyjmowania i ograniczone możliwości wczesnej integracji. Niemcy zrealizowały i odnotowały największą liczbę przekazania, a kolejne miejsca zajęły Francja i Niderlandy. Chorwacja odnotowała zdecydowanie najwyższą liczbę przekazania z innych państw członkowskich w porównaniu ze swoim PKB i liczbą ludności. Grecja i Włochy odnotowały bardzo niewielką liczbę przekazania w porównaniu z liczbą pozytywnych decyzji, które wydały w odpowiedzi na wnioski otrzymane od innych państw członkowskich⁴⁹.

Zwiększenie ogólnej liczby przekazania, wznowienie przekazywania osób do państw członkowskich, które nie przyjmują wniosków o przekazanie, przejęcie lub wtórne przejęcie, oraz wyeliminowanie niedociągnięć w krajowym systemie przyjmowania mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego funkcjonowania systemu, ograniczenia zachęt do niedozwolonego przemieszczania się oraz dla utrzymania równowagi między odpowiedzialnością a solidarnością. Chociaż przewiduje się, że realizacja przekazania znacznie się poprawi wraz z rozpoczęciem stosowania paktu, od państw członkowskich oczekuje się pełnego wdrożenia obowiązujących przepisów bez zbędnej zwłoki.

Przyjmowanie⁵⁰

Pomimo znacznych starań na rzecz usprawnienia gromadzenia danych dotyczących przyjmowania dane statystyczne nie są w pełni porównywalne i wciąż pozostają niekompletne. Skutkuje to niepełnym obrazem sytuacji i uniemożliwia dokonanie ostatecznej oceny presji wywieranej na systemy przyjmowania⁵¹. Trwają prace nad poprawą jakości tych danych.

Z dostępnych danych⁵² wynika, że państwa członkowskie przyjęły około **1 394 000 osób w ramach swoich krajowych systemów przyjmowania**, głównie w Niemczech, we Włoszech, Francji, w Niderlandach i Austrii. W stosunku do PKB i liczby ludności **Niemcy, Luksemburg, Austria i Irlandia**⁵³ przyjęły najwięcej osób w ramach swoich systemów przyjmowania. Osób korzystających z tymczasowej ochrony, które otrzymują wsparcie w zakresie zakwaterowania poza tym systemem, nie uwzględnia się w sprawozdaniach państw członkowskich.

⁴⁹ Dane gromadzone w celu monitorowania funkcjonowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 („statystyki dublińskie”) obejmują liczbę wniosków wysłanych i otrzymanych przez państwo członkowskie od innego państwa członkowskiego dotyczących procedur wtórnego przejęcia i przejęcia, decyzji podjętych w sprawie takich wniosków, a także liczby wydanych i wykonanych decyzji o przekazaniu.

⁵⁰ Analiza przyjmowania opiera się na danych EUAA.

⁵¹ Komisja i EUAA określiły „podejście przyrostowe”, zgodnie z którym państwa członkowskie są zobowiązane do zgłaszania danych dotyczących przyjmowania w odniesieniu do co najmniej dwóch podstawowych wskaźników, tj.: liczba osób w systemie przyjmowania (całkowita liczba osób w systemie przyjmowania, w tym w podziale na status prawny osób w systemie przyjmowania i liczba małoletnich bez opieki); oraz zdolność systemu przyjmowania (łączna liczba miejsc dostępnych na koniec okresu sprawozdawczego). Od 2027 r. państwa członkowskie mają składać sprawozdania na temat całego zestawu wskaźników dotyczących przyjmowania.

⁵² Dane te odnoszą się wyłącznie do systemu przyjmowania rozumianego jako zbiór rozwiązań mających na celu przyjmowanie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową zgodnie z przekształconą dyrektywą w sprawie warunków przyjmowania.

⁵³ W Irlandii znaczna część osób ubiegających się o ochronę międzynarodową przybyła do tego państwa nielegalnie, głównie przez granicę lądową Zjednoczonego Królestwa. Wraz ze znacznym napływem osób korzystających z tymczasowej ochrony miało to wpływ na irlandzki system azylowy i system przyjmowania. W okresie sprawozdawczym liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w Irlandii wyniosła 14 000 w porównaniu z bezprecedensowo dużą liczbą w poprzednim okresie sprawozdawczym (18 000). Tendencja ta jest widoczna od początku 2022 r. wraz z dużą liczbą osób przybywających z Ukrainy.

Ponadto organizacja systemów przyjmowania różni się w całej Unii: tylko niektóre państwa członkowskie uwzględniają i gromadzą dane dotyczące osób o różnych statusach prawnych w swoich systemach przyjmowania, w tym osób korzystających z tymczasowej ochrony, osób wnioskujących o ochronę międzynarodową, których wnioski zostały odrzucone, lub osób, wobec których wydano nakaz powrotu. Na tej podstawie osoby korzystające z tymczasowej ochrony stanowiły od 50 % do 70 % osób przyjętych w ramach krajowych systemów przyjmowania Austrii, Finlandii, Litwy, Słowacji i Szwecji, natomiast duża liczba osób korzystających z tymczasowej ochrony otrzymała wsparcie w zakresie zakwaterowania poza tym systemem, zwłaszcza w **Czechach, Polsce, na Węgrzech i w Rumunii**.

Na koniec czerwca 2025 r. ogólny wskaźnik obłożenia w krajowych systemach przyjmowania w Unii wyniósł 81 %.⁵⁴ Zapewnienie wystarczających zdolności i odpowiednich warunków przyjmowania jest kluczowym elementem dobrze przygotowanego systemu azylowego, systemu przyjmowania i systemu migracyjnego oraz prawidłowego funkcjonowania przepisów dotyczących odpowiedzialności określonych w rozporządzeniu (UE) nr 604/2013. Kilka państw członkowskich napotkało wyzwania związane z zapewnieniem wystarczającej zdolności w ramach swoich krajowych systemów przyjmowania⁵⁵, a jednocześnie niektóre państwa członkowskie, ze względu na ograniczoną liczbę osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, zmniejszyły swoje zdolności w zakresie zakwaterowania, w tym Finlandia, Dania i Szwecja.

Przesiedlenie i przyjęcie ze względów humanitarnych⁵⁶

Czternaście państw członkowskich podjęło zobowiązania w ramach doraźnego unijnego programu przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych na lata 2024–2025. Dzięki tym ścieżkom w okresie sprawozdawczym do Unii przybyło niemal 12 000 osób. Ponad połowę beneficjentów przesiedlono do **Niemiec i Francji**, podczas gdy **Finlandia i Szwecja przesiedliły najwięcej beneficjentów w stosunku do ich PKB i liczby ludności**. Niestabilna sytuacja na Bliskim Wschodzie, zwłaszcza w Libanie i Syrii, miała wpływ na programy przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych: liczba osób przyjętych zmniejszyła się we wszystkich zgłaszających państwach członkowskich z wyjątkiem Niderlandów i Szwecji. Głównym krajem pochodzenia osób przyjętych była zdecydowanie Syria, a kolejne miejsca zajmowały Afganistan, Demokratyczna Republika Konga, Sudan Południowy i Erytrea.

Powrót⁵⁷

W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. państwa członkowskie wydały obywatelom państw trzecich w Unii łącznie 478 000 nakazów opuszczenia terytorium, co stanowi **wzrost o 11 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., głównie ze względu na większą liczbę nakazów opuszczenia terytorium wydawanych wraz z odmownymi decyzjami azylowymi**. Większość nakazów wydały Francja, Hiszpania i Niemcy, natomiast **Cypr** wydał zdecydowanie najwięcej nakazów opuszczenia terytorium w stosunku do PKB

⁵⁴ Pod koniec czerwca 2025 r. możliwe było obliczenie wskaźnika obłożenia dla 25 państw członkowskich. W przypadku Finlandii i Portugalii dane potrzebne do obliczenia wskaźnika obłożenia były niekompletne.

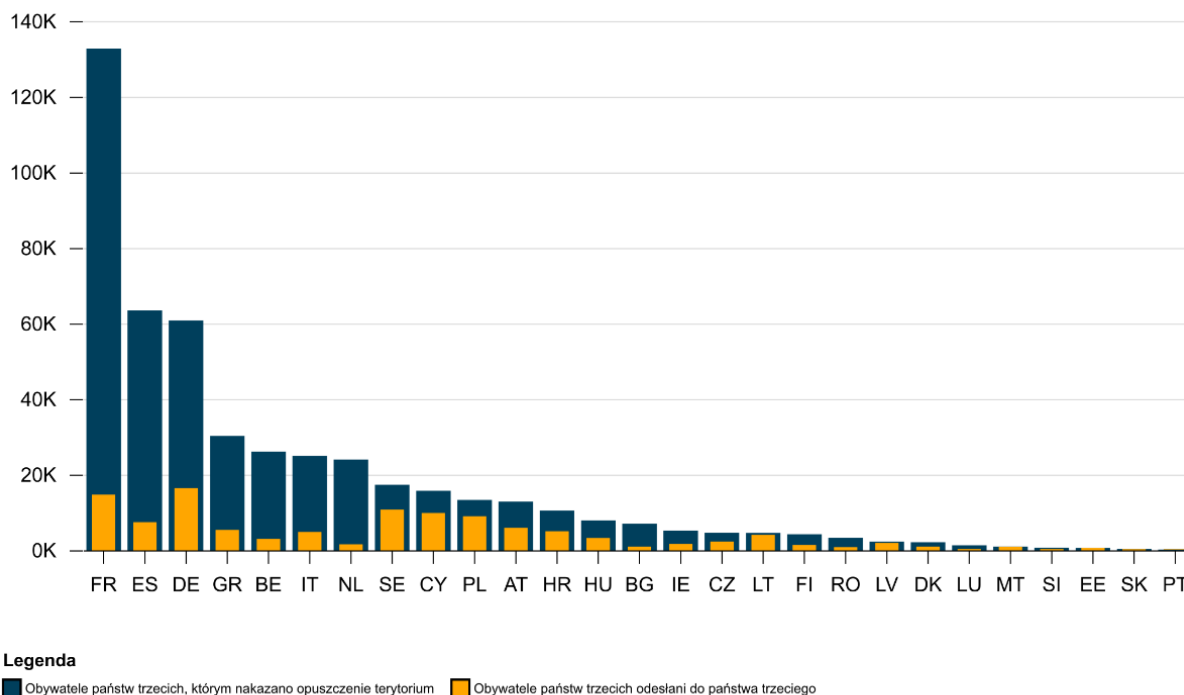
⁵⁵ Dotyczy to Belgii, Cypru, Chorwacji, Łotwy, Litwy i Grecji.

⁵⁶ Analiza przesiedleń i przyjmowania ze względów humanitarnych opiera się na danych EUAA.

⁵⁷ Analiza dotycząca powrotów opiera się na danych Eurostatu.

i liczby ludności, a kolejne miejsca zajęły **Grecja i Chorwacja**. Obywatelstwo obywateli państw trzecich, którym wydano nakaz opuszczenia terytorium, różniło się znacznie w poszczególnych państwach członkowskich⁵⁸.

Rys. 6 – Liczba nakazów powrotu i odesłanych obywateli państw trzecich w podziale na państwa członkowskie

Źródło: opracowanie JRC na temat danych Eurostatu.

115 000 nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich faktycznie odesłano do państwa trzeciego. Ponad połowę powrotów zrealizowano jedynie w pięciu państwach członkowskich (Niemcy, Francja, Szwecja, Cypr i Polska). Stanowi to wzrost o 20 % w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. **Ogólny odsetek powrotów pozostaje jednak niski, co prowadzi do narastania zaległości w odniesieniu do osób, którym nakazano opuszczenie terytorium Unii⁵⁹.** Większość obywateli, którym nakazano opuszczenie terytorium, stanowią obywatele Algierii, Maroka, Syrii, Turcji i Afganistanu, przy czym liczba Syryjczyków wzrosła o 14 %. Osoby powracające pochodziły głównie z Gruzji, Turcji, Albanii, Mołdawii i Kolumbii. Pokazuje to, że państwa o najwyższej liczbie obywateli państw trzecich, którym nakazano opuszczenie terytorium, nie pokrywają się z państwami o najwyższej liczbie zrealizowanych powrotów, z wyjątkiem Turcji. Ponad połowa wszystkich

⁵⁸ Francja wydała większość nakazów opuszczenia terytorium obywatelom Algierii, Tunezji i Maroka; Hiszpanii – obywatelom Mali, Senegalu i Algierii oraz Niemcy – obywatelom Syrii, Turcji i Afganistanu. Cypr wydał większość nakazów opuszczenia terytorium obywatelom Syrii, Demokratycznej Republiki Konga i Nigerii, Grecja – obywatelom Afganistanu, Syrii i Albanii oraz Chorwacja – obywatelom Turcji, Nepalu oraz Bośni i Hercegowiny.

⁵⁹ W okresie sprawozdawczym odsetek powrotów na szczeblu ogólnounijnym wyniósł 24 %.

powrotów miała charakter dobrowolny i wykazywała tendencję wzrostową. Choć nieustanne działania w zakresie readmisji realizowane za pośrednictwem mechanizmu przewidzianego w art. 25a unijnego kodeksu wizowego i ukierunkowanych działań unijnego koordynatora ds. powrotów dotyczących priorytetowych państw trzecich przyniosły już rezultaty, w szczególności w odniesieniu do kluczowych państw trzecich, takich jak Bangladesz, Irak i Etiopia⁶⁰, **nadal występują jednak szczególne przeszkody utrudniające realizację powrotów**. Niezmiernie ważne jest, aby państwa członkowskie podejmowały działania następcze w związku z nakazami powrotu i składały wnioski o readmisję do odpowiednich państw trzecich oraz systematycznie zwracały się o tymczasowe dokumenty podróży dla osób o potwierdzonym obywatelstwie⁶¹. W ramach tematycznej oceny Schengen z 2024 r. wskazano postępy w opracowywaniu krajowych systemów powrotów, podczas gdy na kluczowych etapach procesu nadal występują niedociągnięcia⁶², które mają wpływ na niedozwolone przemieszczanie się, o czym świadczą wpisy dotyczące powrotu w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS)⁶³.

Konieczne są dalsze działania na rzecz stworzenia wspólnego unijnego systemu powrotów, połączone ze skuteczniejszą współpracą z państwami trzecimi. Proponowane rozporządzenie w sprawie systemu powrotów⁶⁴ będzie miało zasadnicze znaczenie dla rozwiązania tych problemów i zapewnienia, aby powroty mogły przyczynić się do osiągnięcia ogólnych celów unijnej polityki migracyjnej i azylowej. Parlament Europejski i Radę wzywa się do szybkiego przyjęcia tej reformy.

b. Prognoza na nadchodzący rok i informacje na temat poziomu gotowości w Unii

Zaproponowana przez Komisję **pula solidarnościowa** ma na celu zaspokojenie potrzeb państw członkowskich określonych w decyzji Komisji jako znajdujące się pod presją migracyjną.

⁶⁰ Mechanizm przewidziany w art. 25a unijnego kodeksu wizowego przyczynił się do pobudzenia korzystnej dynamiki i konkretnych postępów we współpracy z państwami trzecimi. Odsetek powrotów w Bangladeszu wzrósł z 9 % w 2023 r. do 17 % w 2024 r., a w Iraku z 14 % do 31 %. Ponadto w przypadku Etiopii, w której w kwietniu 2024 r. wprowadzono środki wizowe, odsetek powrotów wzrósł w 2024 r. (13 % w porównaniu z 11 % w 2023 r.), a jednocześnie odnotowano wzrost aktywności państw członkowskich w zakresie zwracania się do Etiopii o readmisję swoich obywateli (w 2024 r. złożono ponad cztery razy więcej wniosków o readmisję niż w 2023 r.). Ukierunkowane działania w zakresie powrotów do priorytetowych państw trzecich zainicjowane przez unijnego koordynatora ds. powrotów zapewniły ukierunkowanie i spójność działań na szczeblu UE, przekraczając cel 25 % wzrostu gospodarczego w przypadku kilku państw trzecich.

⁶¹ Zgodnie z danymi przekazanymi przez Frontex państwa członkowskie złożyły mniej wniosków o dokumenty identyfikacyjne i tymczasowe dokumenty podróży (-6 %, 68 908 w porównaniu z 73 449 w poprzednim okresie sprawozdawczym).

⁶² Obejmuje to wyzwania związane z zapewnieniem sprawnego procesu powrotu ze względu na nieefektywność na kluczowych etapach, w tym w systemie odwołań, skutecznej identyfikacji przed powrotem oraz wystarczającego monitorowania przestrzegania obowiązku powrotu. Z tematycznej oceny Schengen z 2024 r. wynika również, że wszystkie organy krajowe powinny usprawnić operacyjne wdrażanie wpisów dotyczących powrotu w Systemie Informacyjnym Schengen, aby zapewnić skuteczniejsze podejmowanie decyzji w procedurach powrotu.

⁶³ W okresie sprawozdawczym zidentyfikowano niemal 54 600 osób objętych wpisami SIS dotyczącymi powrotu w państwach członkowskich innych niż państwo, które dokonało wpisu („trafienia w SIS”). Spośród nich około 33 600 obywateli państw trzecich wykryto podczas kontroli na terytorium, a około 16 500 przechwycono podczas odprawy granicznej przy wyjeździe z terytorium UE przez państwo członkowskie inne niż to, które dokonało wpisu.

⁶⁴ COM(2025) 101 final.

Zgodnie z art. 12 rozporządzenia (UE) 2024/1351 przy określaniu tych potrzeb Komisja powinna wziąć pod uwagę główne ustalenia zawarte w niniejszym sprawozdaniu, w tym zarówno wpływ wcześniejszych tendencji na zainteresowane państwa członkowskie, jak i prognozę na nadchodzący rok⁶⁵. Ten strategiczny obraz służy Unii jako narzędzie wczesnego ostrzegania, pomaga przewidywać ewentualne zmiany sytuacji migracyjnej i określać, w jaki sposób mogą one wpłynąć na potrzeby państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną i całej Unii.

Prognoza opiera się na metodyce opracowanej przez służbę naukową Komisji – Wspólne Centrum Badawcze (JRC) – i przetestowano ją w ramach unijnej sieci ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego.

Zgodnie z prognozą ogólna liczba przybywających osób o **nieuregulowanym statusie na szczeblu Unii na wszystkich głównych szlakach migracyjnych w 2026 r. spadnie w porównaniu z 2024 r.**⁶⁶, zgodnie z tendencją spadkową zaobserwowaną już w pierwszej połowie 2025 r. Oczekiwany spadek wynika m.in. z silnego zaangażowania Unii we współpracę z kluczowymi krajami pochodzenia i tranzytu, wzmocnienia systemów azylowych i ochrony granic oraz wzmocnienia działań przeciwko siatkom przemytu migrantów zarówno w Unii, jak i w państwach trzecich. Oczekuje się, że **szlak środkowośroziemnomorski** pozostanie najbardziej aktywnym szlakiem, jednak ogólna liczba migracji ma się ustabilizować lub ulec dalszemu spadkowi w porównaniu z 2024 r. Tendencja ta odzwierciedla wpływ wzmocnionej współpracy z krajami partnerskimi w Afryce Północnej i w całym regionie. Oczekuje się, że podobna dynamika wystąpi na **szlakach zachodniośroziemnomorskim i atlantyckim**, gdzie zdecydowane działania w zakresie monitorowania punktów wyjazdu i likwidowania siatek przemytniczych przynoszą efekty. Jeśli chodzi o **szlak wschodniośroziemnomorski**, rozwój sytuacji będzie w dużej mierze zależał od dynamicznych wydarzeń na Bliskim Wschodzie, w tym od nowych odcinków tras, jednak ogólne prognozy wskazują na kontynuację tendencji spadkowej, która rozpoczęła się już pod koniec 2024 r., kształtowanej przez zmieniającą się dynamikę regionalną i mniejszą obecność niektórych narodowości. Oczekuje się, że liczba osób przybywających wzdłuż **szlaku zachodniobałkańskiego** również spadnie dzięki skuteczniejszemu likwidowaniu siatek przemytniczych i zacieśnieniu współpracy między regionem a państwami członkowskimi i agencjami Unii. Na **szlaku na granicy wschodniej** Rosja i Białoruś prawdopodobnie będą kontynuować próby wykorzystywania migracji jako broni przeciwko Unii; oczekuje się jednak, że wzmocnione zarządzanie granicami jeszcze bardziej ograniczy liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic. Ponadto oczekuje się, że sytuacja związana z nielegalnymi wyjazdami wzdłuż **szlaku przez kanał La Manche** pozostanie trudna, chociaż krajowe środki stosowane we Francji oraz dalsza współpraca ze Zjednoczonym Królestwem pomogą ograniczyć lub zmniejszyć liczbę wyjazdów.

⁶⁵ Dokument SWD(2025) 791 „Prognoza na podstawie art. 9 ust. 3 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 na 2026 r.”, opatrzony klauzulą tajności „RESTREINT UE/EU RESTRICTED”.

⁶⁶ Ponieważ dane za cały rok 2025 nie są dostępne w momencie przyjmowania sprawozdania, dane za 2024 r. są wykorzystywane jako najbardziej aktualny i kompletny roczny punkt odniesienia, który umożliwia umiejscowienie prognozy na nadchodzący rok 2026 w odpowiednim kontekście. W analizie w pełni uwzględniono jednak tendencję zaobserwowaną w 2025 r.

Oczekuje się, że w 2026 r. utrzyma się **tendencja spadkowa w odniesieniu do wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej** zaobserwowana w 2024 r. i w pierwszej połowie 2025 r.

Jeżeli chodzi o tymczasową ochronę, w 2026 r. trwająca, oparta na masowych atakach wojna napastnicza Rosji przeciwko Ukrainie nadal będzie zwiększać **potrzeby obywateli Ukrainy w zakresie ochrony**. Rejestracja do celów tymczasowej ochrony będzie trwała, ale na niższym poziomie niż w poprzednich latach.

Ponieważ dynamika migracji pozostaje z natury niepewna, kluczowe znaczenie mają działania na rzecz poprawy **gotowości i planowania kryzysowego** w państwach członkowskich i w Unii. Odpowiednie planowanie kryzysowe jest ważnym elementem **dobrze przygotowanego systemu azylowego, systemu przyjmowania i systemu migracyjnego**, ponieważ zwiększa odporność i gotowość do szybkiego i skutecznego reagowania na zmiany sytuacji migracyjnej, przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania indywidualnych praw i potrzeb.

Obowiązki w zakresie **planowania kryzysowego** są zawarte w przepisach Unii⁶⁷. Choć większość państw członkowskich posiada plany kryzysowe w różnych obszarach zarządzania migracjami, nadal istnieją pewne luki. Ogólnie rzecz biorąc, wdrożenie nowych przepisów zawartych w pakcie korzystnie wpływa na poziom gotowości w Unii i w państwach członkowskich w zakresie zarządzania migracjami. Niemal wszystkie państwa członkowskie przyjęły i przekazały swoje krajowe plany kryzysowe w zakresie przyjmowania i azylu Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu (EUAA)⁶⁸, choć ich poziom kompletności jest różny (więcej informacji szczegółowych znajduje się w załączniku). Od 2019 r. państwa członkowskie muszą opracowywać i przyjmować krajowy **plan kryzysowy dotyczący zarządzania granicami i powrotów**⁶⁹. Wyniki oceny narażenia przeprowadzonej przez Frontex na 2024 r. pokazują, że większość państw członkowskich zgłosiła posiadanie odpowiednich planów kryzysowych dotyczących zarządzania granicami, chociaż istnieją pewne luki, co podkreślono również w ocenach Schengen. Ponadto ocena tematyczna skuteczności powrotów z 2024 r. wykazała znaczne luki w krajowych planach kryzysowych, przy czym większość państw członkowskich nie posiada specjalnych planów kryzysowych dotyczących operacji powrotowych, mimo że wymaga tego art. 9 ust. 3 rozporządzenia

⁶⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013; dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1346 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową; rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1359 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i sytuacje spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu oraz w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2021/1147 (Dz.U. L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>); rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylenia rozporządzeń (UE) nr 1052/2013 i (UE) 2016/1624 (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj>); rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/2303 z dnia 15 grudnia 2021 r. ustanawiające Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 439/2010 (Dz.U. L 468 z 30.12.2021, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2021/2303/oj>).

⁶⁸ Z wyjątkiem Węgier i Polski.

⁶⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej (Dz.U. L 295 z 14.11.2019, s. 1; ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2019/1896/oj>).

Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896 z dnia 13 listopada 2019 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej.

Na szczeblu Unii agencje Unii są gotowe zapewnić państwom członkowskim wsparcie operacyjne w przypadku nagłego wzrostu przepływów migracyjnych. Unijna sieć ds. planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego, której przewodniczy Komisja, nadal odgrywa kluczową rolę w zapewnianiu wspólnego obrazu sytuacji, wczesnego ostrzegania i prognozowania w celu wsparcia lepszej gotowości. W ramach sieci działa specjalna podgrupa ds. planowania kryzysowego.

IV. Ocena ogólnej sytuacji migracyjnej, presji migracyjnej, ryzyka presji migracyjnej lub znaczącej sytuacji migracyjnej

Na podstawie informacji przedstawionych w niniejszym sprawozdaniu Komisja oceniła, które państwa członkowskie stały w obliczu nieproporcjonalnych obowiązków, biorąc pod uwagę ogólną sytuację migracyjną w Unii. Jednocześnie Komisja proponuje Radzie całkowitą liczbę wkładów solidarnościowych do puli solidarnościowej na szczeblu Unii, które są niezbędne do skutecznego i zrównoważonego rozwiązania sytuacji migracyjnej w nadchodzącym roku.

Biorąc pod uwagę tendencje przedstawione w niniejszym sprawozdaniu w odniesieniu do okresu od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. oraz metodykę, w decyzji Komisji określono, że gdy wszystkie odpowiednie dane i informacje ilościowe i jakościowe zostaną zagregowane i ocenione w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii, **Grecja** i **Cypr** znajdą się pod presją migracyjną. Ponadto w decyzji Komisji stwierdzono, że **Włochy** i **Hiszpania** znajdują się pod presją migracyjną ze względu na dużą liczbę przybywających osób z powodu powtarzających się przypadków sprowadzenia na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych, których skala sprawia, że stwarzają one nieproporcjonalne obowiązki w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii, nawet w przypadku dobrze przygotowanego systemu azylowego, systemu przyjmowania i systemu migracyjnego danego państwa członkowskiego.

Chociaż tendencje utrzymywały się na zasadniczo stabilnym poziomie w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., **Grecja** stała w obliczu nieproporcjonalnych obowiązków w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii, w szczególności ze względu na liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic (ponad 60 000) i wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej (ponad 70 000). Były to najwyższe wartości odnotowane na poziomie Unii w stosunku do PKB i liczby ludności. Grecja odnotowała również największą liczbę decyzji o udzieleniu ochrony międzynarodowej w stosunku do PKB i liczby ludności – niemal 32 000 w okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. W stosunku do PKB i liczby ludności Grecja zajmowała drugie miejsce pod względem liczby wydanych nakazów opuszczenia terytorium (ponad 30 000), ale w analizowanym okresie odesłano jedynie 5 400 obywateli państw trzecich.

Chociaż sytuacja migracyjna i azylowa poprawiła się w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., **Cypr** nadal stał w obliczu nieproporcjonalnych obowiązków w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii, w szczególności ze względu na nielegalne przekraczanie granic, wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej i rejestrację do celów tymczasowej ochrony. Chociaż liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic (niemal 3 000) znacznie spadła, liczba przybywających osób nadal stanowi obciążenie dla cypryjskiego systemu azylowego i migracyjnego, ponieważ Cypr plasował się w czołówce trzech państw członkowskich w Unii

w stosunku do PKB i liczby ludności pod względem przypadków nielegalnego przekraczania granic. Cypr otrzymał również drugą co do wielkości liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej (ponad 5 000) w Unii w stosunku do PKB i liczby ludności. Cypr otrzymał również znaczną liczbę rejestracji do celów tymczasowej ochrony (około 3 500) w odniesieniu do PKB i liczby ludności tego kraju. Ponadto, chociaż liczba obywateli państw trzecich, którym nakazano opuszczenie terytorium (blisko 16 000), utrzymywała się na stałym poziomie w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., po wydaniu nakazu opuszczenia terytorium liczba odesłanych obywateli państw trzecich wzrosła dwukrotnie (blisko 10 000) w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r. (niemal 5 000).

We **Włoszech** i w **Hiszpanii** odsetek i bezwzględna liczba osób przybywających z powodu powtarzających się przypadków sprowadzenia na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych były na tyle duże, że stwarzały dla tych państw nieproporcjonalne obowiązki w porównaniu z ogólną sytuacją w Unii, ponieważ w tych dwóch państwach członkowskich sprowadzono na ląd ponad 80 % z niemal 97 000 osób, którym udzielono pomocy w ramach operacji poszukiwawczo-ratowniczych (około 40 % w każdym z tych państw).

Te cztery państwa członkowskie będą zatem miały **dostęp do puli solidarnościowej** po wejściu w życie rozporządzenia (UE) 2024/1351.

Aby zapewnić równowagę między solidarnością a sprawiedliwym podziałem odpowiedzialności oraz odpowiednie funkcjonowanie rozporządzenia (UE) 2024/1351, art. 60 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi, że państwa członkowskie wnoszące wkład nie są zobowiązane do wykonania swoich deklarowanych wkładów solidarnościowych wobec państwa członkowskiego będącego beneficjentem, w przypadku gdy Komisja zidentyfikowała w tym państwie członkowskim będącym beneficjentem **niedociągnięcia systemowe** w odniesieniu do zasad dotyczących odpowiedzialności określonych w części III rozporządzenia (UE) 2024/1351, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania tego rozporządzenia.

W części III rozporządzenia (UE) 2024/1351 określono m.in. obowiązki odpowiedzialnego państwa członkowskiego w zakresie przejęcia i wtórnego przejęcia osób ubiegających się o ochronę międzynarodową i obywateli państw trzecich, których wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej zarejestrowano w innym państwie członkowskim lub w odniesieniu do których inne państwo członkowskie zostało wskazane jako odpowiedzialne na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1358, w tym obowiązek przekazania tych osób, z pełnym poszanowaniem praw podstawowych osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w rozumieniu Karty. Przepisy te są zgodne z przepisami rozporządzenia Dublin III i zastępują je z chwilą rozpoczęcia ich stosowania.

Do dnia 12 lipca 2026 r. i ponownie do dnia 15 października 2026 r. Komisja oceni stosowanie przepisów dotyczących odpowiedzialności przez państwa członkowskie oraz zastosuje art. 60 ust. 3 akapit czwarty rozporządzenia (UE) 2024/1351, jeżeli w danym państwie członkowskim stwierdzone zostaną niedociągnięcia systemowe. W ocenie tej szczególna uwaga zostanie poświęcona poziomowi współpracy między państwami członkowskimi, w tym aktywnemu zaangażowaniu na rzecz ułatwiania przekazania i stopniowej współpracy w kwestiach praktycznych i logistycznych.

Na podstawie ustaleń zawartych w niniejszym sprawozdaniu i metodyki, po uwzględnieniu wszystkich istotnych danych i informacji ilościowych i jakościowych oraz ocenieniu ich w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii, w decyzji stwierdzono również, że **Belgia, Bułgaria, Niemcy, Estonia, Irlandia, Francja, Chorwacja, Łotwa, Litwa, Niderlandy, Polska i Finlandia** są narażone na ryzyko presji migracyjnej.

W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. **Bułgaria i Chorwacja**, jako państwa pierwszego wjazdu, nadal były szczególnie narażone na wahania przepływów migracyjnych wzdłuż szlaku zachodniobałkańskiego i szlaku wschodnioródziemnomorskiego. Znaczny wzrost liczby przybywających osób o nieuregulowanym statusie w ciągu roku może doprowadzić do tego, że i tak już przeciążone systemy migracyjne i azylowe będą dotknięte nieproporcjonalnymi obowiązkami. Chociaż **Bułgaria** odnotowała spadek liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w porównaniu z okresem od lipca 2023 r. do czerwca 2024 r., nadal zarejestrowała niemal 10 000 wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, co stanowi znaczną liczbę w stosunku do jej PKB i liczby ludności. Jedną piątą tych wniosków złożyli małoletni bez opieki, co oznacza, że Bułgaria była drugim państwem członkowskim Unii pod względem liczby wniosków składanych przez małoletnich bez opieki w stosunku do PKB i liczby ludności. Bułgaria odnotowała również wysoką i systematycznie zwiększającą się liczbę rejestracji do celów tymczasowej ochrony w stosunku do swojego udziału PKB i liczby ludności (plasując się wśród pięciu państw członkowskich z największą liczbą rejestracji), przy czym w okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. odnotowano ponad 21 000 nowych rejestracji. W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. **Chorwacja** zmagala się z przypadkami nielegalnego przekraczania granic oraz odmowami wjazdu. Chorwacja odnotowała ponad 12 000 przypadków nielegalnego przekraczania granic, co stanowiło 76 % wszystkich osób o nieuregulowanym statusie przybywających szlakiem zachodniobałkańskim oraz drugą najwyższą liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic w Unii w stosunku do PKB i liczby ludności. W Chorwacji odnotowano również podobną liczbę odmów wjazdu, co stanowiło najwyższy wynik w Unii w stosunku do PKB i liczby ludności.

Jednocześnie szereg państw członkowskich odnotowało dużą liczbę przypadków niedozwolonego przemieszczania się, co wywarło szczególną presję na ich systemy azylowe, migracyjne i systemy przyjmowania. Wyzwania związane z takim niedozwolonym przemieszczaniem się rozwiązuje się poprzez uznanie możliwości zastosowania **kompensacji odpowiedzialności** w tych przypadkach w ramach wkładów solidarnościowych.

W okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. **Niemcy** odnotowały wyjątkowo dużą liczbę przypadków niedozwolonego przemieszczania się osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w Unii, co skutkowało dużą liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i wpłynęło na ich system azylowy oraz system przyjmowania. Sytuację tę dodatkowo spotęgowało nie tylko przyjęcie największej liczby osób korzystających z tymczasowej ochrony w UE, lecz również bardzo duża liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych w ciągu ostatnich dziesięciu lat. **Francja** również odnotowała dużą liczbę przypadków niedozwolonego przemieszczania się osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w Unii oraz zmagala się ze wzrostem liczby przypadków nielegalnego przekraczania granicy przy wyjeździe do Zjednoczonego Królestwa, co miało wpływ na krajowy system azylowy i system przyjmowania. **Niderlandy i Belgia** również odczuły skutki niedozwolonego przemieszczania się osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, co wywarło presję na systemy przyjmowania. **Irlandia** również zmagala się

z wysoką liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, która to liczba utrzymywała się na wysokim poziomie, a znaczna część osób przybywała do tego państwa nielegalnie, głównie przez granicę lądową Zjednoczonego Królestwa. Wraz ze znacznym napływem osób korzystających z tymczasowej ochrony miało to wpływ na krajowy system azylowy i system przyjmowania.

Jak wskazano w sekcji III, działania Rosji i Białorusi nadal wpływają na dynamikę migracji na wschodniej granicy Unii, zwłaszcza **w Estonii, na Łotwie, Litwie, w Polsce i Finlandii**. Zagrożenia hybrydowe związane z wykorzystywaniem migracji jako broni nadal stwarzają poważne ryzyko związane z migracją i bezpieczeństwem, a także przyczyniają się do sporadycznych incydentów z użyciem przemocy oraz prób przekroczenia granicy. W odpowiedzi na podejmowane przez państwo próby wykorzystywania migracji jako broni Estonia wzmocniła środki zarządzania granicami na granicy z Rosją; Łotwa i Litwa wzmocniły środki nadzoru na granicy z Białorusią; Polska ustanowiła strefę buforową wzdłuż swojej granicy i tymczasowo ogranicza prawo do ubiegania się o ochronę międzynarodową na tej granicy, z wyjątkiem grup szczególnie wrażliwych; Finlandia zamknęła swoje przejścia graniczne z Rosją w listopadzie 2023 r. Dalsze próby wykorzystania migracji jako broni przez Rosję i Białoruś mogą wyrzucić dodatkową presję na krajowe systemy ochrony granic, a to może prowadzić do powstania nieproporcjonalnych obowiązków.

Te dwanaście państw członkowskich narażonych na ryzyko presji migracyjnej będzie miało **priorytetowy dostęp do stałego unijnego zestawu narzędzi wsparcia w obszarze migracji**. Jednocześnie w przypadku pogorszenia się sytuacji w tych państwach członkowskich Komisja będzie gotowa, zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1351, do ponownej oceny ich sytuacji w trybie przyspieszonym.

Na podstawie sprawozdania i metodyki w decyzji Komisji wskazano również, że **Bulgaria, Czechy, Estonia, Chorwacja, Austria i Polska** stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej ze względu na skumulowany wpływ danych i informacji ilościowych i jakościowych zagregowanych oraz ocenionych w okresie ostatnich pięciu lat (od dnia 1 lipca 2020 r. do dnia 30 czerwca 2025 r.).

W **Bulgarii** przez ostatnie pięć lat, a zwłaszcza od 2022 r., wzrost rejestracji do celów tymczasowej ochrony w stosunku do jej PKB i liczby ludności, w połączeniu ze stosunkowo wysoką liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, stanowił obciążenie dla systemu, w szczególności ze względu na fakt, że Bułgaria wydała znaczną liczbę pozytywnych decyzji i odmów, w ujęciu względnym, co spowodowało stosunkowo duże obciążenie dla systemu powrotów. W **Chorwacji** w ciągu ostatnich pięciu lat obciążenie systemu powrotów, w stosunku do jej udziału PKB i liczby ludności, miało duży wpływ na zdolności tego kraju, oprócz obowiązków wynikających z sytuacji na jej granicach zewnętrznych, w szczególności ze względu na fakt, że Chorwacja wydała, w ujęciu względnym, dużą liczbę odmów wjazdu, a w ostatnim czasie odnotowała stosunkowo wysoką liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic ze względu na wzmożoną działalność przemytniczą migrantów w regionie.

Od początku rosyjskiej wojny napastniczej przeciwko Ukrainie **Polska i Czechy** odnotowały jedną z najwyższych liczb rejestracji do celów tymczasowej ochrony w Unii w stosunku do swojego PKB i liczby ludności. Spowodowało to wyzwania związane z integracją i od 2022 r. wywarło znaczną presję na systemy migracyjne, azylowe i zarządzania granicami tych państw

członkowskich. W stosunku do PKB i liczby ludności **Estonia** odnotowała dużą liczbę rejestracji do celów tymczasowej ochrony wraz ze znaczną liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, co skutkowało wydaniem dużej liczby pozytywnych decyzji w ciągu ostatnich pięciu lat.

W ciągu ostatnich pięciu lat **Austria** otrzymała dużą liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Chociaż liczba ta zmniejszyła się w okresie od lipca 2024 r. do czerwca 2025 r. w porównaniu z poprzednim 12-miesięcznym okresem, ogólna liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i wynikająca z niej liczba pozytywnych decyzji w okresie pięciu lat miały skumulowany wpływ na zdolność systemu migracyjnego, systemu przyjmowania i systemu azylowego.

Te państwa członkowskie będą miały możliwość **zwrócenia się do Rady o całkowite lub częściowe zwolnienie** z wykonania wkładów solidarnościowych na nadchodzący rok.

V. Wnioski

Stale postępy we wdrażaniu wszystkich elementów paktu na szczeblu krajowym i unijnym, tendencja spadkowa w zakresie napływu przybywających osób o nieuregulowanym statusie oraz prognoza na nadchodzący rok, a także pozytywne wyniki ciągłej współpracy z krajami partnerskimi stanowią solidną podstawę uporządkowanego, sprawiedliwego i zdecydowanego zarządzania migracjami i azylem.

Dzięki pełnemu wykorzystaniu nowych ram prawnych i operacyjnych paktu można osiągnąć dalsze postępy w zakresie zmniejszenia presji na państwa członkowskie, ograniczenia niedozwolonego przemieszczania się, zwiększenia ogólnej skuteczności, zmniejszenia zaległości oraz odciążenia struktur administracyjnych i operacyjnych państw członkowskich. Jednocześnie nadal istnieją pewne wyzwania związane z wdrażaniem paktu, a Komisja, wraz z odpowiednimi agencjami Unii, nadal będzie udzielać wsparcia państwom członkowskim.

Szybkie przyjęcie wniosków Komisji oczekujących na rozpatrzenie, w tym w sprawie wspólnego systemu powrotów i unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia, może wesprzeć nasze działania. Komisja będzie kontynuować prace na rzecz wzmocnienia kompleksowych partnerstw z krajami partnerskimi, angażując się strategicznie na poziomie regionalnym i globalnym oraz opracowując inteligentne mechanizmy polityczne o charakterze przekrojowym w celu propagowania lepszej współpracy w dziedzinie migracji.

Jeśli chodzi o wdrażanie paktu, solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności nadal muszą postępować równocześnie i w sposób zrównoważony. Rozpoczęcie pierwszego rocznego cyklu zarządzania migracją jest ważnym krokiem w kierunku przygotowania gruntu pod uruchomienie nowego mechanizmu solidarności. Na podstawie sprawozdania, decyzji Komisji i wniosku Komisji dotyczącego decyzji wykonawczej Rady ustanawiającej roczną pulę solidarnościową Rada powinna w ciągu 15 dni zwołać unijne forum wysokiego szczebla ds. migracji w celu uzgodnienia wielkości puli solidarnościowej i sposobu wniesienia wkładu przez każde państwo członkowskie. Komisja jest gotowa wspierać Radę w tym procesie. Unijny koordynator ds. solidarności zwoła również unijne forum szczebla technicznego ds. migracji w celu uruchomienia mechanizmu solidarności między państwami członkowskimi oraz zaspokojenia potrzeb w zakresie solidarności poprzez określone wkłady, przed rozpoczęciem stosowania w połowie 2026 r.

W marcu 2026 r. Komisja ponownie przedstawi sprawozdanie z postępów we wdrażaniu paktu przed rozpoczęciem jego stosowania. Komisja opracuje również długoterminową europejską strategię zarządzania azylem i migracją, określającą politykę wysokiego szczebla i operacyjny plan działania na rzecz wspólnego systemu, który będzie solidny i elastyczny w obliczu szybko zmieniających się okoliczności.